

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У-В 899/06
13.09.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против пресуде Вишег Војнодисциплинског суда при Генералштабу Војске Србије и Црне Горе II дис. бр. 18/03 од 03.11.2003. године, у предмету дисциплинског кажњавања, у нејавној седници већа одржаној дана 13.09.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА пресуда Вишег војнодисциплинског суда при Генералштабу Војске Србије и Црне Горе II дис. бр. 18/03 од 03.11.2003. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореном пресудом, одбијена је жалба тужиоца окривљеног АА, а усвојена жалба Војног дисциплинског тужиоца, изјављена на пресуду Војнодисциплинског суда при Генералштабу Војске Србије и Црне Горе 2. дис. бр. 5/2003 од 12.08.2003. године, тако што се пресуда првостепеног дисциплинског суда преиначује у делу одлуке о казни и тужилац осуђује на дисциплинску казну смањења месечне плате за 20% у трајању од 12 месеци. Пресудом првостепеног Војнодисциплинског суда, тужилац је осуђен на дисциплинску казну смањења плате у износу од 15 % у трајању од 8 месеци, због дисциплинског преступа из члана 160. став 1. тач. 2. 5. 7. и 10. Закона о Војсци Југославије.

У тужби поднетој Врховном војном суду тужилац истиче да је пресуда Вишег војнодисциплинског суда при Генералштабу Војске Србије и Црне Горе незаконита, јер је донета 03.11.2003. године, а тужилац је разрешен професионалне војне службе дана 31.10.2003. године. То из разлога што према одредби члана 162. Закона о Војсци Југославије, дисциплинској одговорности, између осталих, подлежу и професионални војници, али само до разрешења. Стога је предложио да суд тужбу уважи и оспорену пресуду поништи, због прекорачења надлежности тога суда тј. због његове ненадлежности.

У одговору на тужбу, се истиче да је седница Већа пред Вишим војнодисциплинским судом при Генералштабу Војске Србије и Црне Горе заказана у време док је тужилац био на служби у Војсци, а да је пресуда донета 3 дана након његовог разрешења. Предложено је да Врховни војни суд тужбу одбије као неосновану.

Врховни суд Србије је 21.11.2006. године преузео нерешене предмете управних спорова покренутих пред Врховним војним судом до 31.12.2004. године.

У поступку претходног испитивања поднете тужбе Врховни суд Србије је нашао да је поднета тужба дозвољена и да се њена законитост испитује у управном спору.

Одговорност војних лица због дисциплинских преступа утврђује се и расправља у смислу члана 177. Закона о Војсци Југославије ("Службени лист СРЈ" бр. 43/94...37/02 и "Службени лист СЦГ", бр. 7/05 и 44/05), пред Војним дисциплинским судовима (првостепеним војним дисциплинским судовима и Вишим војним дисциплинским судом) по поступку који се, на основу члана 184. став 2. истог Закона, спроводи по одредбама закона којим се уређује кривични поступак. Према одредбама члана 175. истог Закона искључено је вођење управног спора против коначних одлука надлежног старешине о изрицању дисциплинске мере, односно казне затвора из члана 165. став 1. истог Закона за дисциплинске грешке. Законом, дакле, није искључено вођење управног спора за оцену законитости одлука Војно дисциплинског суда донетих у правној ствари дисциплинских преступа, одређених као тежа повреда војне дисциплине чланом 159. став 3. Закона, а за које се изричу дисциплинске казне прописане чланом 164. овог Закона. Прописане и изречене дисциплинске казне за дисциплинске преступе по својој природи представљају ограничење или губитак стечених права признатих Законом о Војсци Југославије, па и права из радног односа. Стога, као и обзиром на чињеницу да у овој правној ствари судска заштита није обезбеђена у неком другом поступку ван управног спора, Врховни суд Србије налази да природа одлуке Војног дисциплинског суда и самог поступка пред тим судом, без обзира што се води применом одредби Закона о кривичном поступку представља решавање о праву и обавези физичког лица у специфичној управној ствари, те се законитост пресуда Војно дисциплинских судова испитује у управном спору.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

нашао.

Тужба је основана.

Према стању у списима оспорена пресуда је донета 03.11.2003. године, а тужилац је као потпуковник артиљеријско – ракетних јединица ПВО решењем Војног одсека Кикинда Пов.бр. 39-148 од 23.10.2003. године, разрешен од професионалне војне службе са даном 31.10.2003. године. Према записнику о седници Већа Вишег војнодисциплинског суда при Генералштабу ВЈ од 03.11.2003. године, у списима, тужилац није присуствовао седници већа на којој је донета пресуда. Међутим у његовом одговору на жалбу заменика Војнодисциплинског тужиоца од 02.09.2003. године, на пресуду Војнодисциплинског суда од 12.08.2003. године, који - одговор се такође налази у списима, се наводи на страни IV "да му служба престаје за коју недељу", а то произилази и из жалбе тужиоца, такође у списима, а изјављене на исту пресуду.

Одредбом члана 162. став 1. тачка 1. Закона о војсци Југославије ("Службени лист СРЈ" бр. 43/94...3/02) је прописано да дисциплинској одговорности подлежу професионални војници до разрешења од службе, а према одредби члана 7. став 3. истог Закона, професионални војници су професионални официри, професионални подофицири и официри по уговору, подофицири по уговору и војници по уговору. Чинови за професионалне официре утврђени су чланом 13. став 1. тачка 6. цитираног Закона, а у истој тачки је наведен чин потпуковника, у коме је тужиоцу престала професионална војна служба.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари Врховни суд Србије налази да је оспореном пресудом повређен закон на штету тужиоца. То из разлога што је, према наведеном, несумњиво Виши Војнодисциплински суд при Генералштабу Војске Србије и Црне Горе одлучивао о дисциплинској одговорности тужиоца као професионалног официра у чину потпуковника након његовог разрешења од службе, што је у супротности са цитираном одредбом члана 162. став 1. тачка 1. Закона о Војсци Југославије. Због наведеног Виши Војнодисциплински суд при Генералштабу Војске Србије и Црне Горе је дужан да у складу са одредбом члана 162. став 1. тачка 1. Закона о Војсци Југославије обустави поступак против тужиоца, јер он након разрешења од професионалне војне службе више, према наведеном закону, не подлеже дисциплинској одговорности, нити се одлука суда према њему може извршити.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореном пресудом повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је применом одредби члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда обавезне у поновном поступку за туженог у смислу члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 13.09.2007. године, У-В. 899/06

Записничар Председник већа-судија

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МС